ข่าวสำนักพุทธ
Written by kosoi8
Wednesday, 29 October 2008 14:59 - Last Updated Tuesday, 10 February 2009 21:01
ความ
ศรัทธา
การที่อินทรีย์แก่กล้าหรือศรัทธาพละแก่กล้าก็จะต้องอาศัยเรานี่แหละทำไม่ใช่แก่ก
ล้ามาแต่ก่อนล้าเราจะไม่ทำเลยอย่างนั้นเป็นไปไม่ได้
แก่กล้าแล้วมันต้องรีบเร่งขยันหมั่นเพียรประกอบ พยายามจนสำเร็จมรรคผลนิพพาน
อย่างพระพุทธเจ้าของเราเป็นต้น ท่านบำเพ็ญบารมีมามากมาย
ถึงขนาดนั้นแล้วพระองค์ยังบำเพ็ญทุกกิริยาอยู่ตั้ง ๖
พรรษากว่าจะสำเร็จมรรคผลนิพพาน นับประสาอะไรกับพวกเรา
ไม่รู้ว่าบำเพ็ญมากี่มากน้อยหรือไม่ได้บำเพ็ญมาเลยก็ไม่ทราบแต่เข้าใจว่าคงจะบำเ
พ็ญกันมาบ้างแล้วทุก ๆ คน
จึงค่อยมีศรัทธาเลื่อมใสและตั้งใจปฏิบัติจงรีบเร่งทำเข้าชีวิตไม่คอยท่า
กาลเวลาไม่ค่อยใคร หมดไป ๆ วันหนึ่ง ๆ ชีวิตมันกัดกร่อนกินไปทุกวัน หมดไป ๆ ทุกวัน
ศรัทธาที่จะกล่าวถึงนี้ ท่านเรียกว่า สทฺธีธ วิตฺตํ ปุริสสฺส เสฏฐํ
ศรัทธาเป็นทรัพย์อันประเสริฐของมนุษย์ท่านจึงได้เรียกว่าพลัง หรืออินทรีย์
ก็อันเดียวกันศรัทธาอันหนึ่ง ปสาทะอันหนึ่ง เราเรียกควบคู่กันไปว่า “ ศรัทธาปสาทะ
” ความเชื่อความเลื่อมใส มีแต่ศรัทธาแต่ปสาทะไม่มี หรือมีปสาทะ
แต่ไม่มีศรัทธาก็มี ศรัทธา คือความเชื่อมั่นในใจของตนว่าทำสิ่งนี้ถูกต้องแล้ว
ทำสิ่งนี้เป็นไปเพื่อประโยชน์อันยิ่งใหญ่ เป็นไปเพื่อความหลุดพ้น
เป็นความเชื่อมั่นในใจของตนเรียก ศรัทธา ส่วนปสาทะนั้นกล่าวถึงวัตถุสิ่งของ
อย่างเห็นพระพุทธรูป เห็นเจดีย์ เกิดเลื่อมใส หรือเห็นพระภิกษุที่มีศีลธรรม
มีสัมมาอาจารวัตรเกิดเลื่อมใส นั้นเรียกปสาทะ แต่ว่าไม่เกิดศรัทธา
มีหลายเรื่องหลายอย่างที่กล่าวถึงศรัทธา เช่น กล่าวว่า สทฺธาย ตรติ โอฆํ
จะข้ามพ้นมหารรณพภพสาสารได้ก็เพราะศรัทธา ศรัทธาเป็นของภายใน มีเฉพาะจิตใจของทุก
ๆ คน ศรัทธามีแล้ว วิริยะมันก็ไปด้วยกัน
อย่างเชื่อมั่นว่าขุดน้ำที่ตรงนี้มันจะต้องมีน้ำแน่นอนก็ขุดลงไป
การขุดนี้เรียกว่าวิริยะ ความเพียร ขุดจนไปถึงน้ำ
ศรัทธาเชื่อมั่นว่าหาเงินอย่างนี้มันจะรวยก็ตั้งใจพยายามหา เช่น ซื้อบัตรเบอร์
ซื้อจนหมด เชื่อว่าจะได้อยู่ร่ำไป
อันความเชื่อย่างนั้นแหละพยายามหาเงินหาทองมาซื้อ นั่นก็เป็นวิริยะ
นี่แหละความเชื่อภายใน
แต่ก็ความเชื่อนี่อีกแหละที่ทำให้เหลวไหลผิดลู่ผิดทางนอกลู่นอกทางไป
ก็ศรัทธานี่แลหะทำให้เชื่องมงายในสิ่งที่ไร้เหตุไร้ผล
อย่างเขาพูดว่าเวลานี้เรามีกรรมมีเคราะห์
ทำไงจึงจะหายไปหาหมอสะเดาะเคราะห์ให้เขาสะเดาะเคราะห์
สะเดาะเคราะห์มันจะหายยังไง มันก็ของมีเคราะห์อยู่แล้ว นี่ก็เชื่องมงาย
พระพุทธเจ้าท่านว่า กรรมที่คนทำมาแล้ว ความเชื่อที่ตนทำมาแล้ว
 1 / 2

ข่าวสำนักพุทธ
Written by kosoi8
Wednesday, 29 October 2008 14:59 - Last Updated Tuesday, 10 February 2009 21:01
ทำอย่างไรมันก็ไม่หาย ต้องติดตัวอยู่ร่ำไปกว่าจะหมดเวรหมดกรรม
แต่ว่าทำดีนั้นคนละอย่างกับทำชั่ว
อย่างเราเห็นว่าทุกข์อยากลำบากตรากตรำอย่างนี้แหละ เราอุตส่าห์พยายามรักษาศีล
ทำบุญ ทำทาน ทำสมาธิ ภาวนา เราสร้างความดีต่อไป
ความชั่วเราจะไม่ทำอีกต่อไปอันนั้นเป็นการตัดกรรมตัดเวรโดยเฉพาะ
แต่กรรมที่ทำแล้วมันก็ยังอยู่ ท่านจึงว่า กมฺมสฺสกา กมฺมทายาทา
คนทำกรรมใดแล้วต้องได้รับกรรมนั้นแน่นอน คนอื่นรับให้ไม่ได้
นี่แหละ ไม่มีสติไม่มีปัญญาจึงเป็นเหตุให้นับถือเหลวไหลไปต่าง ๆ ถ้ามีสติ
มันต้องมีปัญญารอบคอบสิ่งที่พูดและสิ่งที่เขาพูดนั้นมีเหตุมีผลอะไรจริงหรือไม่
มันต้องมีปัญญาในพละ ๕ หรืออินทรีย์ ๕ ที่ว่านั้น มี ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา
พร้อมกันในตัว จึงสามารถบรรลุมรรคผลนิพพานได้ในตอนนั้น
ความเชื่อนั้นเป็นของมีจริงและเป็นของมีประจำตัวอยู่แล้ว
เป็นทรัพย์อันประเสริฐประจำตัวอยู่แล้ว จะมีสติมีสมาธิแน่วแน่ในใจ
และมีปัญญาหรือมเท่านั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง
เรื่องมันจะสำเร็จสมความปรารถนาของตนหรือไม่สำเร็จนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหา
ก แต่ศรัทธาตัวนี้เป็นของมีประจำอยู่ในใจของทุกคน จะไปไหน ๆ ก็มีศรัทธาฝังไว้ในใจ
อย่างเราจะเดินไปมาไหน เราเชื่อมั่นว่าไปนี่ต้องถูกจุดประสงค์แน่นอน
จึงตั้งหน้ามุ่งปรารถนาที่จะถึงนั้น มันจึงค่อยไป
ถ้าไม่เชื่อในความสามารถของตนแล้วก็ไปไม่ถึงเหมือนกัน
ส่วนปัญญานั้นอีกอย่างหนึ่งต่างหาก จะบริสุทธิ์ได้ก็เพราะปัญญา
ต้องอาศัยศรัทธาจึงค่อยเกิดปัญญาขึ้น
เกิดปัญญาขึ้นแล้วจึงค่อยพิจารณาเหตุผลเรื่องราว อันนั้นจึงจะบริสุทธิ์ได้
พวกเรามีศรัทธาอยู่แล้ว จงใช้ศรัทธาให้เป็น ใช้ศรัทธาให้ถูกต้อง
ถ้าไม่อย่างนั้นก็หลงเหลวไหลหมด
อย่างบางคนมีศรัทธาเต็มที่ทำการทำงานสักแต่ว่าทำ ไม่รู้จักที่ได้ที่เสีย
ทำมันอยู่อย่างงั้น
คงจะเห็นกันทั่วไปที่อยู่ในบ้านเมืองของเราอันนั้นแหละศรัทธา ศรัทธามากเกินไป
ผู้ที่ทำน้อย ๆ แต่ว่ามีความรู้รอบคอยรอยตัว มีสติ มีสมาธิ มีปัญญาในตัว
รู้จักพิจารณาเหตุผลของเรื่องอันนั้นพอสมพอควร
ย่อมได้รับผลสำเร็จตามความประสงค์ สมความปรารถนา

จากหนังสือ ธรรมลีลา ปีที่ 4 ฉบับที่ 48 พฤศจิกายน 2547
โดย หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี วัดหินหมากเป้ง จ.หนองคาย
 2 / 2